

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **B. V. P.**, zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2019, č. j. 78 A 24/2019-20,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 2. 2019, č. j. KRPU-184525-36/ČJ-2018-040026-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 5 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci rovněž stanovena doba k vycestování v délce 40 dnů. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 9. 2019, č. j. CPR-17611-8/ČJ-2019-930310-V237.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 21. 4. 2018, č. j. OAM-18917-

22/PP-2016, byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU na území ČR, neboť žalobce nebyl rodinným příslušníkem občana EU uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 13. 7. 2018, č. j. MV-62917-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila. Žalobci byl vystaven výjezdní příkaz s dobou platnosti do 13. 9. 2018. Dne 17. 9. 2018 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně se žádostí o legalizaci pobytu. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobce se na území ČR nachází od 14. 9. 2018 neoprávněně, proto s ním zahájil řízení o správním vyhoštění. Při výsledku dne 2. 10. 2018 žalobce mimo jiné uvedl, že na území ČR žije jeho nezletilý syn R. B., který je občanem ČR. Syn je v pěstounské péči, protože jeho matka je ve vězení. Syna nikdy neviděl, nepečuje o něj, protože nemá takové schopnosti, posílá mu však výživné. Z území ČR nevycestoval, protože mu v tom brání jeho vyživovací povinnost a vazba na syna. Ve Vietnamu deset let nebyl, nemá tam žádný majetek, žije tam jeho otec a matka. Ve správním spisu je dále založen rozsudek Okresního soudu v Děčíně ze dne 17. 8. 2017, č. j. 16 Nc 461/2017-17, jímž bylo určeno, že není třeba souhlasu žalobce k osvojení nezletilého R. B., neboť žalobce o dítě neprojevoval opravdový zájem, tj. takový, jaký předpokládá vztah rodiče a dítěte. Pěstounka nezletilého R. B. při výsledku dne 26. 11. 2018 sdělila, že od žalobce neobdržela žádné finanční prostředky, a to ani na narozeniny nezletilého. Žalobce viděla pouze třikrát při soudních jednáních, nikdy ji nekontaktoval a svého syna nikdy neviděl.

[3] Krajský soud shledal, že žalovaná ve věci zjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Žalobce měl možnost uvést veškeré skutečnosti, které považoval za důležité a navrhnout v tomto směru i provedení důkazů. To, že žalovaná vyhodnotila zjištěné skutečnosti v neprospěch žalobce, ještě neznamená, že tím porušila základní zásady správního řízení (zejména § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Žalobce ostatně ani neuváděl, které konkrétní skutečnosti v jeho prospěch nebyly zjištěny.

[4] Žalovaná podle krajského soudu rovněž nijak nepochybila, dovodila-li, že žalobce není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Při posuzování, zda lze osobu považovat za rodinného příslušníka občana EU podle citovaného ustanovení je totiž třeba zohlednit mimo jiné skutečnou fyzickou rodičovskou péči. Žalobce neprokázal, že o syna R. B. skutečně pečuje; podle rodného listu je sice jeho otcem, souhlas k osvojení nezletilého, respektive ke svěření do pěstounské péče, však byl nahrazen rozhodnutím soudu, neboť žalobce o syna nejevil opravdový zájem. Ostatně žalobce sám uvedl, že nemá schopnosti se o dítě postarat, syna nikdy neviděl a nezná jeho zdravotní stav. Uvedené potvrdila také pěstounka.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani obecně formulované námitce nedostatečného, respektive nesprávného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle jeho názoru napadené rozhodnutí, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, splňují požadavky na řádné vyhodnocení přiměřenosti rozhodnutí kladené (konkrétně uvedenou) judikaturou Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva. Žalobci muselo být známo, že na území ČR pobývá neoprávněně, neboť věděl, že zde může pobývat pouze 40 dní od nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci jeho žádosti o pobytové

pokračování

oprávnění. Jediný tvrzený rodinný vztah k nezletilému synovi je nanejvýš formální povahy, žalobce syna nikdy neviděl a nejevil vážnou a upřímnou snahu o něj pečovat.

[6] Důvodná není podle krajského soudu ani námitka nepřiměřeně dlouhé doby zákazu vstupu na území ČR. Krajský soud připomněl, že stanovení doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území, je věcí správního uvážení. Žalobci byl uložen zákaz vstupu při samé spodní hranici zákonného rozpětí, které je podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců ohraničeno dobou až tří let. Stanovení doby, po kterou se žalobce nemůže na území ČR vrátit, žalovaná podrobně odůvodnila na str. 7-8 napadeného rozhodnutí a správní orgán I. stupně na str. 4-6 prvostupňového rozhodnutí, přičemž oba správní orgány náležitě a přiléhavě argumentovaly skutkovými i právními okolnostmi případu. Krajský soud shledal, že správní orgány v tomto ohledu nevybočily z mezí správního uvážení a s jejich odůvodněním se ztotožnil.

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku náležitého zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu) a absenci zjišťování skutečností svědčících ve prospěch stěžovatele (§ 50 odst. 3 správního řádu), neboť žalovaná opomněla zjišťovat skutečnosti svědčící v jeho prospěch a soustředila se jen na skutečnosti svědčící v jeho neprospěch; to krajský soud nikterak nezohlednil.

[9] Uložení správního vyhoštění považuje stěžovatel za zcela nepřiměřené a neodpovídající okolnostem jeho případu a namítá porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu; upozorňuje, že na území ČR pobýval neoprávněně pouze 4 dny, ke správnímu orgánu I. stupně se sám dostavil, nelegální pobyt ohlásil a se správními orgány spolupracoval.

[10] Stěžovatel má za to, že na nesprávném právním posouzení a nedostatku důvodů spočívá i závěr krajského soudu o přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Stěžovatel v ČR pobývá dlouhodobě, má zde veškeré zázemí a syna R. B., který je občanem ČR. Se synem sice nežije ve společné domácnosti, ale projevuje o něj zájem, je s ním v pravidelném kontaktu a platí na něj výživné. Nucené vycestování stěžovatele by představovalo zásah i do rodinného života nezletilého syna stěžovatele, který je pod ochranou Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), bez ohledu na to, zda se dítě s rodičem vídá denně, či nikoli. Stěžovatel a jeho syn k sobě mají vzájemnou citovou vazbu, jejich rodinný vztah nelze ignorovat pouze s odkazem na to, že správní orgány a krajský soud mají jinou představu o „ideálním vztahu otce a syna“.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaná ztotožnila s názorem krajského soudu a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[15] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, sp. zn. 2 As 44/2013). Nejvyšší správní soud má přitom za to, že výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se podrobně vypořádal se všemi žalobními námitkami, včetně námitek týkajících se nedostatečného zjištění skutkového stavu (viz zejména body 21 a 22 napadeného rozsudku) a nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska délky správního vyhoštění a zásahu do soukromého a zejména rodinného života stěžovatele (viz body 22 a 30 až 33 napadeného rozsudku). Tyto úvahy krajského soudu jsou v nyní posuzované věci dostatečně zřetelné a logické. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu, což ostatně dostatečně ilustruje podrobné shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku v bodech [2] až [6] výše. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[16] Z hlediska věcného posouzení kasační stížnosti je vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[17] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže přehlédnout, že námitky uplatněné v kasační stížnosti se podstatnou měrou kryjí s námitkami žalobními. Stěžovatel totiž v převážné části kasační stížnosti jen stručně parafrázuje námitky, které již byly vypořádány v řízení před krajským soudem, aniž by proti závěrům soudu postavil vlastní konkurující argumentaci. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, podle kterého „stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)“ Jak již bylo popsáno výše, tímto směrem kasační argumentace vedena není.

[18] Stěžovatel krajskému soudu vytýká *nesprávné* posouzení námitky porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu při zjišťování skutkového stavu; trvá na tom, že žalovaná nezjišťovala žádné skutečnosti svědčící v jeho prospěch. V této pasáži kasační stížnosti se však stěžovatel omezuje na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním jakkoli věcně polemizoval. Jak bylo shora uvedeno, stěžovatel je v kasační stížnosti povinen vyličit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz výše citovaný rozsudek č. j. 3 As 123/2016-40, srov. přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto věcně nejedná o kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat ani otázkou porušení zásad zakotvených v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s přihlédnutím k nízké intenzitě stěžovatelova protiprávního jednání (neoprávněný pobyt po 4 dny). Ani tato část kasační stížnosti totiž neobsahuje žádnou polemiku se závěry krajského soudu. Stěžovatel zde pouze opakuje, respektive parafrázuje své žalobní námitky, které již byly krajským soudem srozumitelně a přezkoumatelně vypořádány (viz bod [15] výše). Uvedené výtky jsou tedy *de facto* adresovány správním orgánům. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 106/2006-58, tak stěžovatelem uplatněné námitky fakticky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[20] Jedinou výtkou přesahující argumentaci žaloby, je námitka stěžovatele, že závěr krajského soudu o přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života spočívá na „*nesprávném právním posouzení*“. Nad rámec tvrzení, že stěžovatel má v ČR syna, o nějž projevuje zájem, je s ním v pravidelném kontaktu a platí na něj výživné, která v identickém znění uvedl již v žalobě, stěžovatel argumentuje tím, že mezi ním a jeho synem existuje vzájemná citová vazba a že správní orgány, respektive soud měly tomuto rodinnému vztahu poskytnout ochranu bez ohledu na jeho poněkud nekonvenční povahu (stěžovatel se se synem nevidá denně). Tato námitka je nedůvodná.

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že již správní orgány řádným dokazováním vyloučily, že by stěžovatel na území ČR vedl jakýkoli reálný rodinný život. Stěžovatel především při výslechu sám přiznal, že svého syna nikdy neviděl a nepečuje o něj, protože pro to nemá schopnosti (viz protokol o výslechu ze dne 2. 10. 2018, č. j. KRPÚ-184525-14/ČJ-2018-040026-SV). Dokazováním bylo dále zjištěno, že nejsou pravdivá ani tvrzení o tom, že stěžovatel na syna platí výživné a je s ním v kontaktu (viz protokol o výslechu pěstounky ze dne 26. 11. 2018, č. j. KRPÚ-184525-30/ČJ-2018-040026-SV). Skutečnost, že mezi stěžovatelem a jeho synem je vztah pouze formální, založený toliko na faktu, že stěžovatel je uveden jako otec v rodném listě nezletilého R. B., stěžovatel nevyvrátil ani v řízení před krajským soudem (viz bod 22 a 32 *in fine* napadeného rozsudku). Tvrdí-li za těchto okolností v kasační stížnosti, že se synem jsou na sebe citově vázáni, aniž by svá tvrzení podpořil jakoukoli konkrétní argumentací či důkazem, jde o tvrzení absurdní a nevěrohodná. S ohledem na právě uvedené dospěl Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem k závěru, že stěžovatelův ryze formální vztah otcovství k nezletilému R. B. není takové povahy, aby správní vyhoštění stěžovatele spolu se zákazem vstupu na území ČR v délce 5 měsíců představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak totiž bylo uvedeno výše, jen stěží lze ve stěžovatelově případě vůbec shledat jakýkoli náznak rodinného života.

[22] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost (v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána) není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[23] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2021

pokračování

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu